

То е златната порта, отгдето води нататък безкрайният път по света, за да ни свърже с всички. То е сърдцето на родната майка, което разнася по нейните жили живот.

Който не е виждал морето, то е за него, на pewno, страхотно, необхватно и невъобразимо.

Който нивга не е виждал морето, нека за първи път се изправи на брега му през ясна и тиха лунна нощ. Той ще се вкове и ще остане ням, а очите му ще се разширят от почуда. И ако луната е в пълен блясък, той ще види не море, а разтопено злато, разляно в безкрайна шир, гладко като ненабраздена още от нищо детска душа. А от самия бряг навътре към средата ще види, че

луната е спуснала огнена пътека, която се губи далеко, далеко в безкрая и опира до заспалото черно небе.

Нечувана красота ще видиш край морето, ако си пред него в ранен летен здрач. Тогава слаб ветрец подгонва тънки бразди, и морето диша с лек грохот, и едва-едва погалва брега. Лека прохлада полъхва над всичко. Чувствуващ, че скоро ще дойде слънцето и ще залее с своята обич всичко.

Красиво е Черно море и по обед, когато лятните леки вълнички браздят замислено и потайно. Красиво е нашето море и когато е разлюляно. Тогава вълните му плетат най-нежни дантели и ги разстилат по брега или ги мятат върху скалите.

Проф. Петков

## КОГАТО ВАЛИ СНЯГ

Ний седим край буйното огнище, споменяме си лятните игри, а отвън не се дочува нищо, само сняг по сламата шуми.

Дядо ни разказва, че не помни сняг такъв от детските си дни: — Вълци зли дано ни не споходят, че ще влязат в къщите дори.

Беше туй през ланшната година, идех от играка за дома, но погна ме вълчата дружина гладна, зла и с пяна на уста.

Ех, че бяг тогава му ударих, тичах, сякаш, че добих крила, а оттатък нямаше кошари, и не знаех как ще се спася?

Изведнъж в дълбоката долина залп куршумен вълците срещна: беше партизанската дружина, и при нея чичо ви Игнат.

— Други вълци дирехме, — продума, — някой ден и тях ще поздравим, зарад вълци носим ний куршуми, гоним ги и тям ще отмъстим!